

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**De Soliditate Virtutis In Religioso Societatis Jesu requisita
Considerationes R. P. Gasparis Druzbicki, Societatis Jesu**

Druzbicki, Kaspar

Coloniæ, 1721

Dies VIII. De stimulis ad solidam Virtutem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60934)

Enervari virtutem, etiam neglectu atque non usu virtutis, certum est, nec probandum multis. Aqua immota putrescit. Instrumenta etiam ferrea, si in usu non sint, rubiginem contrahunt. Otiosa virtus mortua est. Agere oportet, qui vult virtutem sive habere, sive solidare. Est autem otiosa virtus non solum, quando prorsus nihil & nunquam agit, sed etiam quando vel agere differt, vel agit perfuntorie. Virtutis verbum est *hodie*, *cras* non novit dicere. Virtutis verbum est, *nunc capi*. Virtuti dicitur: *festina, accelera*. Si non festinat, tardat: si tardat, negligit: & quomodo non etiam otiosa est? immò verò est etiam maledicta, *maledictus enim qui facit opus Dei negligenter*. Sed de hoc puncto plura etiam dicta sunt superius. Quando de usu virtutum agimus non negligendo, non est opus verbis, sed ipso usu. Utamur ergo virtutibus, hoc est enim opus nostrum & opus virtutis nostræ.

D I E S VIII.

De rationibus & causis solidandæ virtutis. recensentur sexdecem causæ seu stimuli.

CONSIDERATIO XXII.

Stimuli solidæ & solidandæ virtutis.

Aufas etiam suadentes nobis & excitantes nos ad solidandam virtutem adducere atque expendere, operæ pretium est. Etsi enim ea res cuique obvia est & superius a liâ occasione nonnulla dicta sunt, quæ ad hoc propositum faciunt: complementi tamen causâ nihil oberit,

oberit, hoc loco etiam aliquid saltem attingere, exaggerare enim facilitas materiae non sinet.

1. Urget nos ad solidandam virtutem imprimis exiguitas, teneritudo. & parvitas paucitasque virtutum quas habemus, quam quidem nobis conscientia nostra facile ob oculos ponet, si quotidianas imperfectiones proponet. Has igitur inspiciamus, paucas & parvas virtutes inesse nobis credamus, de iisdem augendis & augmentandis concludamus.

2. Urget nos etiam ad ipsum fragilitas & inconstantia virtutis. Maximæ quæque columnæ cœli ceciderunt & contractæ sunt, quidni nos timeamus nostro vitro, ne frangatur? solidetur, ne frangatur. quàm diù hîc vivimus, peccare possumus; & parum est causæ, ut nos quotidie solidemus?

3. Urget nos ad istud ipsum virtutum solidandarum studium, temporis ad hoc studium apti brevitatis. Tempus breve est totum; sed bene, sed perfectè vivendo brevissimum; nisi cauti simus, nisi scilicet semper perfectè vivere, perfectè omnia facere conabimur. Redime tempus, quisquis es amator virtutis.

4. Urget nos ad id ipsum, multitudo meliorum solidius Deo servientium. quanti sunt, qui nobis in Religione posteriores (non ita instructi præsiidiis naturæ, doctrinæ, gratiæ, non in tam disciplinata familia, carentes tot præsiidiis, tot stimulis, curis, occasionibus, exemplis) perfectiores tamen sunt! Ii ipsi, quorum in spiritu Duces sumus, quàm multi prævolant nos! festinemus vèl sequi, si prævenire tardavimus.

5. Urget nos ad id ipsum paucitas meritorum

rum

rum, quæ comparavimus pro vitâ ordinatâ, & quidem non nisi per nostram locordiam, quam tandem excutere, tempus, ætas, ratio, Deus, conscientia, vocatio, monent, jubent.

6. Urget nos ad id ipsum, mors instans, & fortè ex insidiis sed propinquus nos captans. Quod in morte facere velles, id jam facito, quia fortè jam in morte es. O quantum solatium morienti fervens vita! Hoc solatium qui tibi optas, cur fervorem non procuras?

7. Urget nos ad id ipsum tanta spiritûs scientia, tantumque lumen in divinis: quod quid prodest, si non lucet? & si lucet, quid prodest, si non etiam ardet? Prò! quanti indocti surgunt & rapiunt perfectionem, nos autem in lumine nostro & cæci sumus, & testudine tardiùs pergimus, assámque ut columbam ore hiante, sic cælum captamus! Et quid respondebimus Christo? vel quàm durum erit audire ab ipso: Et tu non potuisti pervenire, quò iste? tantum meâ divinitate frui nunc, quantum iste? O quàm durum erit audire, quando dicetur alteri: *Amice ascende superiùs. mihi autem: descende, da huic locum.* quàm durum erit videre, *cùm ecce multi venient ab oriente pueritia, & occidente tarda in senecta conversionis,* (qui tamen expleverint tempora multa) *& recumbent cum Abraham, & parem mercedem accipient his, qui portaverunt pondus diei & æstus!*

8. Urget nos ad id ipsum ætas. Juvenis & robustus es? ergo fervere debes, quando quidem fervet ætas, & serviunt anni: nam in senio fractæ vires magis de corpore quàm de animo sollicitabuntur.

Senu-

Senuisti ? igitur quantò propiorem finem vides , tantò te urge ampliùs. Non senescit virtus , fides non computatur annis. Fervor semper juvenis est & ideo in fine ne corrumpas : In fine motus velocior.

9. Urget nos ad id ipsum tanta stimulorum gratiæ efficacia atque perpetuitas. Hic se quisque inspiciat ex perfectis. Durum certè cor esse debet illud , quod ad stimulos tantos tam assiduos , tam potentes , tam congruos , nihil velociùs currit : an fortè occalluit , & jam sentire desuevit ? ô absit ! *Videte ergo, ne in vacuum gratiam Dei accipiatis , sed curate, ut possitis dicere: Gratia Dei nulla in me vacua fuit.*

10. Urget nos ad id ipsum ratio reddenda, non dico jam peccatorum , non dico vitiorum (careamus his , licet per me) sed virtutum non perfectarum , sed gratiarum non admissarum , sed inspirationum & invitationum non auditarum , sed occasionum neglectarum , & otiosè dimissarum , sed exemplorum propositorum & non expressorum.

11. Urget nos ad id ipsum illa nostra tanta propositorum , & designationum & resolutionum multitudo , quæ omnis penè omnis in cassum cecidit. in chartis tantùm nostra scripta perfectio fuit ; in operibus, in cordibus ulla vix fuit. Et quis dicet ? quis sine pudore cogitabit, quantis nugis impediti, quantis ineptiis leviculisque rebus ac rationibus deterriti fuerimus dejectique à propositorum constantia ! Revoca, quisquis es , hæc tibi in mentem , quæ dico ; & in nullo mihi erredet , si in hoc fallo. Propter ictum oculi alieni , propter motum labii

alieni

alieni, facti sumus quàm sæpè desertores fermè omnis nostri propositi!

12. Urget nos ad id ipsum pudor ille dolorque æternus, quem tepidi, si non habent, habere certè digni sunt, & haberent, si possent, in cælo. Et quid ni haberent, quando videbunt, quantum boni cœlestis in æternum lucrati fuissent, si tantillo conatu teporem vivendi & agendi excussissent? quo interim bono carebunt in æternum, aliis innumeris suis sodalibus eo fruentibus ob fervorem strenuum.

13. Urget nos ad id ipsum, periculum amittendarum gratiarum tam copiosarum, & forsitan etiam univèrsarum: neque enim hoc novum, tepidis evenite & non ferventibus apud Deum. An non Apostolus ille erat, cui Christus dixit: *Si non laveris te, non habebis partem mecum in æternum?* Ioan. 13. 8. Et tamen ipsemet Christo teste, non indigebat ille nisi pedes lavari. Ergo ob nolle sibi pedes lavari, merebatur parte cum Christo in æternum privari. Quis crederet, si veritati non crederet? Et tu ergo time, ne audias, immò ne sentias similiter. Excute torporem, excita fervorem, lava etiam pedes, etiam digitos, etiam ungues extremos, ut nihil sit in te, quod sponso displiceat in te: nam non est parvum, quod ad sponsi non admittit complexum, immò & conspectum.

14. Urget nos ad ipsum, suppletio præteritorum damnorum, per vitæ superioris negligentias contractorum (taceo, per peccata gravia) quantas nos actiones sine fructu egimus hactenus! quantas actiones in se sanctas, nos imperfectè fecimus, & nostris imperfectionibus inquinavimus,
si non

si non inutiles reddidimus ! Quot meditationes diurnas (E. G. dictum sit) nos indebitâ diligentia perfectioneque fecimus ? quoties imperfectè præparati ad Sacram Communionem, Missamve accessimus ! mitto alia. & quanta hîc damna spiritûs ac meritorum & gratiæ ! & nunquid non competens esset, supplendi rationem inire & sarcientiâ suppleri posset fervore, si non pigeret nos ipsius fervoris damna prius fervore supplere.

15. Urget nos ad id ipsum ipsamet Virtus solida. Si non solida est, hoc certè exigit, ut impigra sit, ut nihil negligat, ut suo ingenio indulgeat, ut suis alimentis pascatur. Adolevit enim fervore, nutriatur fervore, saginetur fervore, impugnetur fervore, quia etiam coronanda est caritatis consummatae fervore. Ne ergo naturæ suæ obliviscatur, ferveat ; ne marcescat & languescat : ut facîle ad coronam Justitiæ perveniat, & parum illi ex hac vita, vel nihil desit ad coronidem suam, ferveat ; tota ejus cùm sit cogitatio, tota occupatio, ut ferveat.

16. Urget nos ad id ipsum natura cordis seu mentis nostræ, quæ talis est, ut te pore & cessatione à bono jugiter magis magisque angustetur & ad recipiendas Divinas gratias [sine quibus nihil potest nostra infirmitas] assiduò magis arcta incapaxque reddatur. Potest ergo evenire cordis nostri vasi, ut ita arctetur & angustetur, ut neque guttam, neque micam, neque atomum gratiæ, aptum sit recipere, radiolumve inspirationis divinæ persentiscere valeat. Et quæ potest esse major cordis miseria,

N

quàm

quàm si illud subingredi non possit Dei gratia? Væ animæ, in qua Christus non potest ullas virtutes operari! *Operemur ergo, dum lucem habemus, ne nos tenebra comprehendant*, ne veniat tempus, in quo & cor nostrum non possit operari, & Deus in corde non possit virtutem ullam facere. *Dum tempus habemus, operemur bonum ad omnes, ad Deum, ad proximum, ad nos, ad omnem creaturam; ut crescamus in viros perfectos, in vasa auri solida, in mensuram ætatis plenitudinis Christi.*

D I E S IX.

De signis solidæ virtutis.

CONSIDERATIO XXIII.

Quenam signa solidæ virtutis sint.

D coronidem tandem deduximus solidam virtutem. Signa ejus exponimus; ut qui signa viderit ejus in se, gratuletur illam sibi inesse, meminerit tamen, *ut in Domino gloriatur*, ne sit ad insipientiam sibi: qui verò minùs ea in se deprehenderit, curet omni meliori modo, & ea tandem in castello animæ suæ collocet, ut ipse de eorum præsentia apud se non minùs gaudere quàm securus *in idipsum dormire sub alis Domini Virtutum possit*. Et est quidem Virtus solida, ipsa sibi signum satis evidens; neque enim se occultare potest sibi. Sed tamen habet & alia signa, per quæ cognosci possit, etiam ab aliis, alioqui ipsi de sese testimonium perhibenti non credituris.